

Yalnızlık

– Ümit Seyhan · 10 Haziran 2010

Yalnızlık,
kayıp şehirlerin bir zamanlarda kalan neşesi,
Ahşap bir konağın terkedilmiş ,
En hazin,ölüme mahkum hikayesi,
Boğuk bir sesle düşlerden çağırın,
Ayrıntıları kayıp çocukluktan,
annenin adını seslenişi..

Buğulu bakan sabahların önündeki sis perdesi,
Sağ gözden istemeden süzülen bir damla yaşın,
meçhule akma saati,
Rüzgarın düşen küçük bir kıvılcıma,
Vaad ettiği ısrarlı esişi..

İnsan eli değince yuvadan atılan,
Bir serçe yavrusunun,
Kahrolası acı çilesi..
Karanlıktan korkan bir çocuğun,
Çaresiz yine karanlığın koynundaki tesellisi,

Yarına giden yolda, bölünen binlerce suretin,
Teker teker silinişi
Bazen durgun bazen kabaran bir denizin,
Avunduğu gecede ayın gölgesi,,
En acısı,
bekleyen daha büyük bir yalnızlıkla,
Arkalı, önlü aynı oluşu.

Ümit Seyhan..